

Based on the novel by

L.J. Smith

and the TV series developed by

Kevin Williamson & Julie Plec

STEFANS DAGBOEKEN

Bloeddorst

1

Het was oktober. De bomen van de begraafplaats hadden de bruine kleur van verval gekregen en een koude, snijdende wind had de verstikkende zomerhitte van Virginia verdreven. Niet dat ik er veel van voelde. Als vampier registreerde mijn lichaam slechts de temperatuur van mijn volgende slachtoffer en werd het verwarmd door het vooruitzicht dat haar warme bloed door mijn aderen zou stromen.

Mijn volgende slachtoffer was slechts enkele meters van me verwijderd: een meisje met kastanjebruin haar dat op dit moment over het hek klom van het landgoed van de familie Hartnett, dat grensde aan de begraafplaats.

‘Clementine Haverford, wat doe jij zo laat nog uit je bed?’ Mijn schertsende toon stond in schrill contrast met de hete, intense dorst die door me heen raasde. Clementine hoorde hier niet te zijn. Ze was verloofd met haar neef Randell Haverford uit Charleston, maar Matt Hartnett was altijd gek op haar geweest, en het was duidelijk dat die gevoelens wederzijds waren. Ze speelde al een gevaarlijk spelletje. Maar ze kon niet vermoeden dat dit spelletje op het punt stond een dodelijke afloop te krijgen.

Clementine tuurde in het donker. Aan haar lodderige ogen en de wijnvlekken op haar tanden kon ik zien dat ze een lange nacht had gehad. ‘Stefan Salvatore?’ bracht ze met stokkende adem uit. ‘Jij bent toch dood!’

Ik deed een stap naar haar toe. ‘O, werkelijk?’

‘Ja, ik ben bij je begrafenis geweest.’ Ze hield haar hoofd schuin. Ze leek niet echt ongerust. Ze was praktisch aan het slaapwandelen, duizelig van de wijn en de gestolen kussen. ‘Ben je een droom?’

‘Nee, geen droom,’ zei ik hees.

Ik greep haar bij de schouders en trok haar dicht tegen me aan.

Ze viel tegen mijn borst en het luide bonzen van haar hart vulde mijn oren. Ze rook naar jasmijn, net als afgelopen zomer, toen mijn hand vluchtig over het lijfje van haar jurk was gegleden toen we een van Damons kusspelletjes deden onder de Wickery Bridge.

Ik liet mijn vinger over haar wang glijden. Clementine was mijn eerste vlam geweest en ik had me vaak afgevraagd hoe het zou voelen om haar zo vast te houden. Ik bracht mijn lippen bij haar oor. 'Ik ben meer een nachtmerrie.'

Voor ze een kik kon geven, liet ik mijn tanden in haar halsslagerader zakken en ik zuchtte toen de eerste druppels mijn mond binnenstroomden. Clementines bloed was lang niet zo zoet als haar naam deed vermoeden. Het smaakte eerder rokerig en bitter, als koffie die is aangebrand boven een heet fornuis. Toch dronk ik met gulzige teugen, tot ze ophield met kreunen en haar ademhaling nauwelijks meer hoorbaar was. Ze verslaptte in mijn armen en het brandende vuur in mijn aderen en mijn buik doofde.

De hele week had ik op mijn gemak gejaagd. Ik had ontdekt dat mijn lichaam twee voedingen per dag nodig had. Meestal luisterde ik alleen maar naar het levensvocht dat door de lichamen van de bewoners van Mystic Falls stroomde, gefascineerd door het gemak waarmee ik het hun kon afnemen. Wanneer ik aanviel, ging ik voorzichtig te werk. Ik voedde me met gasten uit het pension, of ik nam een van de soldaten bij Leestown. Clementine was mijn eerste slachtoffer dat ooit een vriendin was geweest... het eerste slachtoffer dat de mensen van Mystic Falls zouden missen.

Ik trok mijn tanden uit haar nek, likte mijn lippen af en liet mijn tong genietend langs het bloed in mijn mondhoek glijden. Toen sleepte ik het lichaam van de begraafplaats naar de steengroef waar mijn broer Damon en ik sinds onze verandering verbleven.

De zon kroop net boven de horizon uit. Damon zat lusteloos aan de rand van het water en tuurde in de diepte alsof daar het geheim van het universum verborgen lag. Sinds we zeven dagen daarvoor als vampiers waren ontwaakt, was hij iedere dag zo geweest. Hij rouwde om het verlies van Katherine, de vampier die ons had gemaakt tot wat we nu waren. Hoewel ze mij in een machtig wezen had ver-

anderd, was ik, in tegenstelling tot mijn broer, blij met haar dood. Ze had me als een dwaas behandeld en de gedachte aan haar herinnerde me eraan hoe kwetsbaar ik ooit was geweest.

Terwijl ik naar Damon stond te kijken, kreunde Clementine in mijn armen en haar ene oog ging knipperend open. Als er geen bloed in de blauwkanten halslijn van haar gekreukte tulen jurk was gedropen, was het geweest alsof ze alleen maar wat lag te soezen.

‘Ssst,’ fluisterde ik terwijl ik een paar losse lokken achter haar oor duwde. Ergens in mijn hoofd zei een stemmetje dat ik het erg hoorde te vinden dat ik haar leven nam, maar ik voelde helemaal niets. In plaats daarvan verschoof ik haar in mijn armen, slingerde haar als een zak haver over mijn schouder en liep naar de rand van het water.

‘Broer.’ Zonder plichtplegingen liet ik Clementines bijna levenloze lichaam voor zijn voeten vallen.

Damon schudde zijn hoofd en zei: ‘Nee.’ Zijn lippen waren kalkachtig wit. Donkere bloedvaten kronkelden onder de huid van zijn gezicht. Ze zagen eruit als scheuren in marmer. In het zwakke ochtendlicht zag hij eruit als een van de gebarsten beelden op de begraafplaats.

‘Je moet drinken!’ zei ik ruw, en ik duwde zijn hoofd naar beneden. Ik verbaasde me over mijn eigen kracht. Zijn neusvleugels trilden. Maar net als op mij had de geur van haar bloed een bedwelmende invloed op zijn vermoeide lichaam, en ondanks zijn protesten drukten zijn lippen zich al snel op haar huid. Hij begon te drinken, eerst langzaam, maar toen slorpte hij het vocht naar binnen als een paard dat smachtte naar water.

‘Waarom dwing je me toch steeds om dit te doen?’ vroeg hij klagend. Hij veegde zijn mond af met de rug van zijn hand en huiverde.

‘Je moet op krachten komen.’ Ik porde met de neus van mijn modderige laars in Clementines lichaam. Ze kreunde zacht. Op een of andere manier leefde ze nog steeds. Nog wel. Maar haar leven lag in mijn handen. Dit besef zond een rilling door me heen, alsof mijn hele wezen in brand stond. Dit – de jacht, de veroveringen, de aangename loomheid die altijd volgde op een voeding – maakte de eeu-

wigheid die ons wachtte tot een eindeloos avontuur. Waarom kon Damon dat niet begrijpen?

‘Dit is geen kracht. Dit is zwakte,’ siste Damon. Hij stond op. ‘Het is de hel op aarde, en niets kan erger zijn.’

‘Niets? Ben je dan liever dood, net als vader?’ Ik schudde ongelovig mijn hoofd. ‘Jij hebt een tweede kans.’

‘Daar heb ik nooit om gevraagd,’ zei Damon scherp. ‘Ik heb nooit om dit alles gevraagd. De enige die ik wilde was Kátherine. En zij is er niet meer, dus maak er een eind aan en dood me.’ Hij duwde een puntige tak van een eik in mijn hand. ‘Hier,’ zei hij. Hij stak zijn borst naar voren en strekte zijn armen wijd uit. Slechts één steek in zijn hart zou zijn wens vervullen.

Herinneringen schoten door mijn geest: aan Katherine met haar zachte, donkere krullen, haar hoektanden die schitterden in het maanlicht, haar hoofd dat ze achteroverboog voor ze mijn nek openbeet, haar altijd aanwezige hanger van lapis lazuli in het kuiltje van haar hals. Ik begreep nu waarom ze mijn verloofde Rosalyn had vermoord, waarom ze Damon en mij haar wil had opgelegd met haar Macht, waarom ze haar schoonheid en haar onschuldige gezichtje had gebruikt om ervoor te zorgen dat mensen haar gingen vertrouwen en wilden beschermen. Het was haar aard. En nu was het de onze. Maar in plaats van het net als ik als een geschenk te aanvaarden, leek Damon het te beschouwen als een vloek.

Ik brak de tak op mijn knie doormidden en smeed de stukken in de rivier. ‘Nee,’ zei ik. Hoewel ik het nooit hardop zou toegeven, joeg de gedachte om zonder een vriend op de wereld eeuwig te moeten leven me angst aan. Ik wilde dat Damon en ik zouden leren om samen vampier te zijn.

‘Nee?’ herhaalde Damon. Zijn ogen vlogen open. ‘Je bent mans genoeg om een oude vlam te vermoorden, maar niet je broer?’ Hij duwde me op de grond en keek met ontblote hoektanden op me neer. Toen spuwde hij in mijn nek.

‘Maak jezelf niet belachelijk,’ zei ik terwijl ik overeind krabbelde. Hij was sterk, maar ik was veel sterker, dankzij mijn regelmatige voedingen. ‘En maak jezelf niet wijs dat Katherine van je hield,’

gromde ik. ‘Ze hield van haar Macht en ze hield van wat ze ons voor haar kon laten doen. Maar ze heeft nooit van ons gehouden.’

Damons ogen schoten vuur. Hij stormde met de snelheid van een galopperend paard op me af. Zijn schouder, die zo hard was als steen, boorde zich in mijn lichaam en ik werd ruggelings tegen een boom geslingerd. De stam brak met een luid gekraak doormidden. ‘Ze hield van mij.’

‘Waarom heeft ze mij dan ook veranderd?’ vroeg ik uitdagend terwijl ik wegrolde om zijn volgende aanval te ontwijken.

De woorden hadden het gewenste effect. Damons schouders zakten naar beneden en hij week struikelend achteruit. ‘Prima. Dan doe ik het zelf,’ mompelde hij. Hij greep een tweede tak en duwde het scherpe uiteinde tegen zijn borst.

Ik sloeg de staak uit zijn hand en draaide zijn armen op zijn rug. ‘Je bent mijn broer, mijn vlees en bloed. Zolang ik blijf leven, doe jij dat ook. En kom nu mee.’ Ik duwde hem voor me uit naar het bos.

‘Waarnaartoe?’ vroeg Damon terwijl hij zich lusteloos liet voortdrijven.

‘Naar de begraafplaats,’ antwoordde ik. ‘We hebben een begrafenis bij te wonen.’

Er verscheen een flauw belangstellend lichtje in Damons ogen. ‘Van wie?’

‘Van vader. Wil je geen afscheid nemen van de man die ons heeft vermoord?’

2

Damon en ik verscholen ons in het dennenbosje achter de praalgraven die de botten van de Stichters van Mystic Falls herbergden. Ondanks het vroege tijdstip stonden de dorpingen al met gebogen schouders om een gapend gat in de grond. Met iedere ademtocht van de menigte stegen er kleine rookwolkjes op naar de hemelsblauwe lucht, alsof de hele congregatie een feestelijke sigaar had opgestoken in plaats van te proberen hun klapperende kaken op elkaar te houden.

Met mijn versterkte zintuigen nam ik het tafereeltje voor ons in me op. De weeïge geur van ijzerhard – een kruid dat vampiers machteloos maakte – hing zwaar in de lucht. Het gras was bedekt met dauw en iedere druppel water die op de grond viel maakte een zilverachtig pingelend geluid. In de verte luidden de kerkklokken. Zelfs van deze afstand kon ik in Honoria Fells ooghoek een traan zien schitteren.

Bij de kathedraal verplaatste burgemeester Lockwood zijn gewicht van het ene been op het andere, hij verlangde er duidelijk naar om de aandacht van de menigte te krijgen. Ik had nog net zicht op de gevleugelde gestalte boven hem, het beeld van een engel dat de laatste rustplaats van mijn moeder markeerde. Vlak daarachter bevonden zich twee lege plekken, waar Damon en ik begraven hadden moeten liggen.

De stem van de burgemeester sneed door de koude lucht en zijn stem klonk zo luid in mijn gevoelige oren dat het was alsof hij pal naast me stond. ‘Wij zijn hier vandaag bijeen om afscheid te nemen van een van de grootste zonen van Mystic Falls, Giuseppe Salvatore, een man voor wie dorp en familie altijd op de eerste plaats kwamen.’

Damon stampte op de grond. ‘De familie die hij heeft vermoord. De liefde die hij heeft vernietigd, de levens die hij heeft verwoest,’ mompelde hij.

‘Ssst,’ fluisterde ik terwijl ik mijn hand op zijn arm legde.

‘Als ik een schilderij zou moeten maken van het leven van deze grote man,’ vervolgde Lockwood boven het gesnik en gezucht van de menigte uit, ‘dan zouden naast Giuseppe Salvatore zijn twee gevallen zonen staan, Damon en Stefan, de helden van de slag bij Willow Creek. Laten wij leren van Giuseppe, laten wij zijn voorbeeld volgen, en laten we ons door hem laten inspireren om ons dorp te ontdoen van het zichtbare en onzichtbare kwaad.’

Damon snoof spottend. ‘Op het portret dat hij schildert zou de vuurflits uit de mond van vaders geweer moeten staan.’ Hij wreef over de plek waar nog maar een week geleden vaders kogel zijn borst had doorboord. Er was geen fysieke wond te zien – onze transformatie genas alle verwondingen – maar het verraad zou voorgoed in ons geheugen gegrift staan.

‘Ssst,’ zei ik weer toen Jonathan Gilbert naar voren liep en naast burgemeester Lockwood kwam staan. Hij had een groot raamwerk bij zich, bedekt met een doek. Jonathan zag eruit alsof hij in slechts zeven dagen tijd tien jaar ouder was geworden: er liepen rimpels over zijn zongebruinde voorhoofd en hier en daar waren er witte strepen te zien in zijn bruine haar. Ik vroeg me af of zijn gedaanteverandering iets te maken had met Pearl, de vampier van wie hij had gehouden, maar die hij ter dood had veroordeeld toen hij erachter was gekomen wat haar ware aard was.

Ik zag Clementines ouders in de menigte staan. Ze hadden hun armen om elkaar heen geslagen en waren er zich nog niet van bewust dat hun dochter niet tussen de somber kijkende meisjes achter in de menigte stond.

Daar zouden ze gauw genoeg achter komen.

Mijn gedachten werden onderbroken door een aanhoudend getik, dat leek op het tikken van een horloge of van een vingernagel op een hard oppervlak. Het geluid was traag, gelijkmatig en mechanisch, regelmatiger dan een hartslag, trager dan een metronoom. En

het leek rechtstreeks uit Jonathans hand te komen. Clementines bloed steeg naar mijn hoofd.

Het kompas.

Toen vader voor het eerst wantrouwen begon te koesteren tegen vampiers, had hij een comité opgericht van mannen die het dorp van de duivelse plaag moesten verlossen. Ik had de bijeenkomsten bijgewoond, die bij Jonathan Gilbert op zolder werden gehouden. Jonathan had plannen ontwikkeld voor een apparaat waarmee hij vampiers op kon sporen, en een week geleden had ik hem dat apparaat zien gebruiken. Zo was hij achter Pearls ware aard gekomen.

Ik stootte Damon aan met mijn elleboog. 'We moeten gaan,' zei ik, bijna zonder mijn mond te bewegen.

Precies op dat moment hief Jonathan zijn hoofd op en keek me recht in de ogen.

Hij slaakte een afschuwelijke kreet en wees naar ons praalgraf. 'Demon!'

De menigte draaide zich als één man om en hun starende blikken boorden zich als bajonetten door de mist. Toen schoot er iets langs me heen en de muur achter me explodeerde. Een stofwolk verrees om ons heen en stukken marmer sneden door mijn wang.

Ik ontblootte mijn tanden en gromde. Het was een oergeluid, hard en angstaanjagend. De helft van de mensen wierp hun stoelen omver in hun haast de begraafplaats te ontvluchten, maar de andere helft bleef.

'Dood de demonen!' schreeuwde Jonathan, die dreigend zwaaide met een kruisboog.

'Ik denk dat ze ons bedoelen, broer,' zei Damon met een kort, zuur lachje.

En dus greep ik Damon vast en rende weg.

3

Met Damon achter me rende ik door het bos. Ik sprong over gevallen boomstammen en stenen. Ik vloog over het ijzeren hek van de begraafplaats, dat tot mijn middel reikte, en keek even achterom om te zien of Damon nog steeds volgde. Zigzaggend renden we diep het bos in. De gewerschoten klonken me in de oren als vuurwerk, het gegil van de dorpelingen als brekend glas en hun gehijg als aanrollende donder. Ik kon zelfs de voetstappen horen van de menigte die me achtervolgde en die met iedere stap die ze zette een trilling in de grond veroorzaakte. Ik vervloekte Damon in stilte om zijn koppigheid. Als hij bereid was geweest om eerder te drinken dan vandaag, was hij nu op volle kracht geweest en hadden we met onze nieuw verkregen snelheid en behendigheid allang aan deze puinhoop kunnen ontsnappen.

Terwijl wij ons door het struikgewas heen werkten, stoven eekhoorns en woelmuizen met kloppend hart onder het kreupelhout vandaan. Aan de andere kant van de begraafplaats klonk gehinnik en gesnuif van paarden.

‘Kom.’ Ik greep Damon om zijn middel en trok hem mee. ‘We moeten verder.’ Ik hoorde het pompen van het bloed, rook het ijzer en voelde het trillen van de grond. Ik wist dat de menigte banger was voor mij dan ik voor haar, maar het geluid van gewerschoten deed mijn hoofd tolleren en mijn lichaam schoot weer naar voren. Maar Damon was zwak en ik kon zijn gewicht niet zo lang dragen.

Weer klonk er een gewerschot, dichterbij nu. Damon verstijfde.

‘Demonen!’ Jonathan Gilberts stem sneed door het bos. Weer suisde er een kogel langs me heen en die miste op een haar na mijn schouder. Damon viel voorover in mijn armen.

‘Damon!’ Het woord echode na in mijn oren. Het leek zo op het

woord 'demon' dat ik ervan schrok. 'Broer!' Ik schudde hem door elkaar en sleepte hem uiteindelijk moeizaam achter me aan naar de plek waar ik de paarden had gehoord. Hoewel ik nog maar net had gegeten, zou mijn kracht niet eindeloos standhouden, en de voetstappen kwamen steeds dichterbij.

Ten slotte bereikten we de rand van de begraafplaats, waar verschillende paarden aan ijzeren palen stonden vastgebonden. Ze schraapten met hun hoeven over de grond en rukten zo hard aan de touwen waarmee ze vastzaten dat de spieren in hun hals opzwellen. Een gitzwarte merrie was niemand minder dan mijn eigen oude paard, Mezzanotte. Ik staaarde naar haar, gebiologeerd door haar wanhopige pogingen om bij me vandaan te komen. Nog maar een paar dagen geleden was ik de enige ruiter die ze vertrouwde.

Weer klonken er voetstappen. Ik rukte mijn blik los en schudde mijn hoofd om zo veel sentimentaliteit. Ik trok vaders oude jachtmes uit de schacht van mijn laars. Het was het enige wat ik had meegenomen toen ik de laatste keer door Veritas, ons familielandgoed, liep. Hij had het altijd bij zich gedragen, hoewel ik het hem geen enkele keer had zien gebruiken. Vader was nooit iemand geweest die met zijn handen werkte. Toch bracht het mes voor mij de macht en het gezag tot uitdrukking dat iedereen altijd met mijn vader associeerde.

Ik zette het mes in het touw waarmee Mezzanotte was vastgebonden, maar er gebeurde niets. Toen ik goed keek, zag ik het mes voor wat het was: een bot lemmet waarmee je nog geen touw kon doorsnijden, glimmend opgepoetst om indruk te maken. Echt iets voor vader, dacht ik vol walging terwijl ik het op de grond smeed en met mijn blote handen aan de touwen begon te rukken. De voetstappen kwamen dichterbij en ik keek woest achterom. Ik had alle paarden los willen snijden, zodat Jonathan en zijn mannen ze niet konden gebruiken, maar daar was domweg geen tijd voor.

'Hé, meisje,' fluisterde ik, en ik streelde Mezzanotte over haar sierlijke hals. Ze schraapte nerveus met haar hoef over de grond en haar hart bonsde luid. 'Ik ben het,' fluisterde ik terwijl ik mijn been over haar rug zwaaide. Ze steigerde en van schrik drukte ik mijn